

POSTANOWIENIE

Dnia 23 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z powództwa K. B.
przeciwko A. K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 23 maja 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 8 kwietnia 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 7200 zł (siedem tysięcy dwieście złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powód wnosił o zasądzenie od pozwanego kwoty 220.001,64 zł z ustawowymi odsetkami tytułem odszkodowania za szkodę poniesioną w związku z błędem pozwanego popełnionym podczas geodezyjnego wyznaczenia lokalizacji budynku na działce powoda zamiast na sąsiedniej nieruchomości.

Sąd Okręgowy w G. wyrokiem z 16 czerwca 2015 r. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 8.973,68 zł z ustawowymi odsetkami od 25 stycznia 2015 r. do dnia zapłaty i oddalił powództwo w pozostałej części, a Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z 8 kwietnia 2016 r. oddalił apelację powoda.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, nie można uznać kosztów kredytu zaciągniętego przez powoda na zakup nieruchomości za szkodę pozostającą w adekwatnym związku przyczynowym z błędem popełnionym przez pozwanego.

W skardze kasacyjnej powód jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazał przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Zdaniem skarżącego w sprawie występują istotne zagadnienia prawne, które sformułował jako pytania: 1. Czy naprawienie szkody winno obejmować wyłącznie rynkową wartość utraconej rzeczy, czy też winno obejmować faktyczny ubytek w majątku poszkodowanego w sytuacji, gdy ubytek ten przekracza rynkową wartość rzeczy? 2. Czy różnica między wartością faktycznego ubytku w majątku poszkodowanego a wartością rynkową utraconej rzeczy stanowi szkodę? 3. Czy koszty kredytu zaciągniętego w celu zakupu rzeczy, opłat i prowizji związanych z tym kredytem, wchodzą w zakres szkody polegającej na utracie własności rzeczy? 4. Czy normalność następstw działania sprawcy szkody, o której to normalności mówi art. 361 § 1 k.c., dotyczy także kosztów kredytu, opłat i prowizji? 5. Czy roszczenia z art. 231 § 1 k.c. i z art. 415 k.c. mają tożsamy zakres podmiotowy i przedmiotowy w całości albo w części? Czy też są względem siebie autonomiczne i niezależne?

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z jednolitym i utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, skarżący, który jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołał przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., powinien w pogłębionym wywodzie prawnym wykazać, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne. Wymaga to przedstawienia tego zagadnienia przez odpowiednie sformułowanie jako abstrakcyjnego pytania prawnego powstałego na tle określonego przepisu prawa, wskazania kontrowersji i rozbieżnych ocen prawnych, jakie wywołuje oraz wykazania, że mają one tak poważny charakter, iż konieczne jest zajęcie stanowiska przez Sąd Najwyższy, niezbędnego nie tylko do prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy, lecz istotnego także dla rozwoju judykatury (porównaj między innymi postanowienia z 10 maja 2001 r. II CZ 35/01, OSNC 5 2002/1/11, z 7 czerwca 2005 r. V CSK 3/05 i z 13 lipca

2007 r. III CSK 180/07, niepubl.). Chodzi zatem o wykazanie, że w sprawie występuje tak poważne i istotne oraz nowe zagadnienie prawne, że nie wystarczy jego rozstrzygnięcie przez sądy powszechne, które w swojej działalności orzeczniczej powołane są do rozwiązywania problemów prawnych, występujących niemal w każdej sprawie, lecz konieczne jest zajęcie stanowiska przez najwyższy organ sądowy.

Skarżący nie wykazał, że w sprawie występuje tak rozumiane zagadnienie prawne. W szczególności nie wskazał żadnych kontrowersji powstałych na tle przedstawionych zagadnień, jak również nie wykazał ich poważnego, istotnego i uniwersalnego charakteru oraz konieczności zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy. Przedstawione zagadnienia nie są zagadnieniem prawnym, lecz w istocie pytaniem o trafność stanowiska Sądu Apelacyjnego wyrażonego w związku z rozstrzygnięciem sprawy i polemiką z tym stanowiskiem, co niewątpliwie nie stanowi zagadnienia prawnego, w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Biorąc to pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 w zw. z art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.